

Susan Mallery
Szívbéli nővérek

A The New York Times sikerszerzője

*Szívbeli
nővérek*

SZEDER-SZIGET

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery, Inc., 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Sisters by Choice*

Harlequin MIRA

• *Magyarra fordította:* Kaul Éva

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-250-2

- *Borító:* Barczag Andrea
- *Kép:* Shutterstock

MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

*Tarrynnek – tudom, hogy szereted a szeder-szigeti regényeimet,
ezért örömmel ajánlom neked ezt a könyvet.
Szerintem szívesen megismerkedsz majd Sophie-val, Kristine-nel és Heatherrel.
Sőt talán még Amberrel is. Remélem, ugyanolyan élvezettel olvasod
majd a történetet, mint ahogyan én írtam!*

1. fejezet

Nyolc évvel a válása után Sophie Lane még mindig nem volt eléggé jártas a randizásban. Sejtette, hogy ennek csak ő maga az oka, mert ha tényleg „odatenné magát”, ahogy Kristine szokta mondogatni, akkor már talált volna magának valakit.

De az unokatestvére kijelentését több szempontból sem tartotta érvényesnek magára nézve. Először is, Kristine a középiskolai szerelméhez ment feleségül, és már tizenhat éve boldog házasságban élnek. Másodszor pedig Sophie-nak nem volt ideje arra, hogy „odategye magát”. Lefoglalta a saját vállalkozása, és nagyon szerette a cégét meg a sok munkát, amivel sikerült felfuttatnia. Sőt a cégét minden férfinál érdekesebbnek találta. Talán ez okozta a problémáit a randik terén. Ez meg maga a találkák lebonyolítása.

Felöltözni, elmenni valakivel vacsorázni, és három órán keresztül hallgatni, ahogy egy férfi magáról beszél. Másképp képzelte el egy ideális estét, amikor éppen nem egy vészhelyzetet kell elhárítania az irodában. Ráadásul sosem értette a szabályokat.

Abban szinte biztos volt, hogy a szexre csak a harmadik randi után kerülhet sor, de nála ez nem vált be. Ha tetszik neki egy pasi, és le akar feküdni vele, akkor miért várjon a harmadik találkáig? Neki nincs sok ideje. Ha az első randin megvan az érdeklődés és az alkalom, akkor miért ne menne bele, hogy megnyugodjon, és utána boldogan folytassa az életét? Mert ha az első randin nem akarja megtenni, akkor a harmadikon sem fogja érdekelni a pasi. Aki addigra már valószínűleg halálra untatta.

Ezért érezte úgy a második randevún Bradley Kasperskyvel, hogy nagy hiba volt igent mondania. Az első estén még érdekesnek tartotta a férfi hatvanperces előadását a lézerirányzék működéséről, de normális körülmények között mégis véget vetett volna a dolognak, amikor megérkezett a számla, amit az ő kérésére megfizettek. Közölnie kellett volna, hogy nem illenek egymáshoz, és örült a találkozásuknak, de úgy érzi, nincs értelme a folytatásnak. Ne fáradjon a telefonálással, ne üzenjen, és ne írjon e-mailt.

Ezt tette volna, ha... ha nem lett volna magányos. C. C. elment, és ezt még mindig nem tudta elhinni. Fizikai fájdalmat jelentett számára belépni az üres lakásba. Mostanában az irodájában aludt egy heverőn, hogy kerülje a fájdalmas emlékeket, de aztán haza kellett mennie zuhanyozni, és mihelyt belépett az ajtón, rátört a sírás.

Ezért nem koptatta le Bradley-t, ezért ül most itt vele a második vacsoránál, és hallgatja az előadását a kalibrált lézerirányzék gyakorlati alkalmazásáról. Vagy lézerirányjelzők? Akárhogy is van, nem érzi jól magát ezzel a pasassal. Talán haza kéne mennie, és hagyni, hogy a gyász rátörjön, és teljesen elárrassa. Mert C. C. megérdemli, hogy meggyászolják, és a terapeutája biztosan azt tanácsolná, hogy már túl régen hárítja ezeket az érzéseket. Ha lenne terapeutája. De nincs. Bár már sokan mondták neki, hogy szüksége lenne rá. Többnyire egy alkalmazott, akit kirúgott, vagy aki kilépett. Távozás közben gyakran odakiáltottak neki az udvaron valami olyasmit, hogy: „Elviselhetetlen vagy! Azt hiszed, mindent meg tudsz csinálni. Hát nem! Nem vagy szuperhős. Csak azt hiszed, hogy jobb vagy mindenki másnál. Komoly problémáid vannak, Sophie, és segítséget kéne kérned.” És néhányszor a „k” betűs szó is elhangzott.

– Sophie?

– Hm?

– Szól a telefonod.

– Ja? Elnézést. Elfelejtettem lehalkítani.

Lenézett a mobilra, amit a borospohara mellé tett, és látta, hogy valóban csörög, rezeg és táncol az asztalon. Hangpostára akarta tenni, de észrevette a hívó nevét a kijelzőn.

– A biztonsági cégem az – közölte a férfival. – Fel kell vennem.

Felkapta a telefont meg a táskáját, és elindult az étterem eleje felé.

– Sophie Lane. Kéri az azonosítót?

– Igen, hölgyem.

Sophie megadta a kódot.

– Mi a gond?

– Értesítettük a tűzoltóságot, mert a helyszínen több tűzjelző is bekapcsolt. Az érzékelőink tüzet jeleztek, Ms. Lane. Ez nem hamis riasztás. A C. C. Industriesben tűz van.

Húsz perccel később, miközben Sophie egy piros lámpánál várt a zöldre, hirtelen eszébe jutott, hogy egy randevún volt, mielőtt beugrott a kocsiba. Gyorsan aktiválta a hangvezérlést.

– Hívd Bradley Kasperskyt!

– Bradley Kaspersky. Mobiltelefon. Hívás.

Csörgést hallott, majd a férfi hangja szólalt meg a vonalban:

– Elmentél.

– Bradley, nagyon sajnálom. Az irodaépületem lángokban áll. Most odamegyek, hogy beszéljek a tűzoltókkal.

– Honnan tudjam, hogy igazat mondasz-e? Honnan tudhatom, hogy nem így akartál lelépni?

– Mert nem így van. Mert... Nem tudom, Bradley. Ha tényleg így gondolod, akkor ez nem fog működni. Mennem kell.

Sophie megszakította a hívást, és nem akart tudomást venni a szívét szorongató félelemről, sőt rettegésről. Ha valóban tűz ütött ki, akkor mindent elveszíthet. A raktárkészletét, az iratait és a képeit C. C.-ről, amelyeket az íróasztalán tartott.

Talán mégsem olyan nagy a baj, gondolta. Talán csak...

Majdnem belehajtott az előtte lévő autóba. Az utolsó pillanatban taposott rá a fékre, és alig néhány centiméterre állt meg a pickup hátsó lökhárítójától. Jobbra, a messzeségben sötét füstoszlop emelkedett az ég felé. Az „emelkedett” nem is megfelelő kifejezés arra, amit látott. A füst úgy tört felfelé, mintha ágyúból lőtték volna ki, és baljós árnyként terült szét a magasban.

A sarkon balra fordult, majd még háromszor jobbra, és egy útlezáráshoz ért, amit a Santa Clarita-i rendőrség két embere őrzött. Megállt, kiugrott a kocsiból, és a rendőrök orra elé tartotta az igazolványát.

– Az az én cégem – közölte velük. – Én vagyok a tulajdonos. Mi történt? Volt valaki az épületben? Istenem, a takarítók! Ki tudtak jutni?

Az egyik férfi átengedte a kordonon, és egy tűzoltóra mutatott, aki inkább irányítónak nézett ki, mint lánglovagnak, aki a tűzbe ugrik, vagy a tetőn vágott lyukon át leereszkedik egy égő épületbe.

Sophie először mozdulni sem tudott, csak némán meredt a hatalmas raktár- és irodaépület maradványaira. Most csak tűz, füst és elviselhetetlen forróság volt a helyén.

Menj! – szólt rá magára. Indulj!

Odarohant a férfihoz, és megint azonosította magát.

A férfi bólintott.

– Az eddigiek alapján úgy tűnik, hogy a takarítók fedezték fel a tüzet. Mindnyájan épségben kijutottak. Átkutattuk az épületet, amennyire tudtuk, és nem találtunk senki mást. Van tudomása olyan alkalmazotról, aki késő estig dolgozott?

Sophie megpróbált összpontosítani a férfi szavaira, de nem nagyon sikerült. Még sosem látott igazi tüzet, csak a filmekben meg a tévében. A kétdimenziós látvány nem készítette fel arra, ami most a szeme elé tárult. Elviselhetetlen volt a hőség. Még harminc méterről is égette, és legszívesebben hátrébb lépett volna, hogy távolabb kerüljön tőle.

A hang még megdöbbenőbb volt. A tűz mintha élt volna. Lélegzett, üvöltött és sivített. Az épület még küzdött vele, de nem volt esélye a fenevaddal szemben, ami máris megemésztette. Sophie dermedten nézte, ahogy az egyik fal leomlik, és a tűz fülsértő hangzavarral ünnepli a pusztulást.

– Hölgyem, dolgozott valaki az irodákban?

A tűzoltó szinte az arcába kiáltotta a kérdést, mire Sophie nagy nehezen levette a tekintetét a tomboló lángokról.

– Nem. Senki sem marad bent sokáig. Csak én. Nem szeretem, ha valaki az épületben

tartózkodik, amikor nem vagyok ott.

A takarítók kivételével, mert bennük megbízott. Ráadásul minden fontos dokumentum el volt zárva.

A férfi arca együttérző lett.

– Sajnálom. Az épület totálkáros lesz.

Sophie bólintott, mert nem tudott megszólalni. Fájt és kapart a torka, de nem csak a füsttől vagy a levegőben szálló hamutól. Az erőfeszítéstől fájt, hogy az érzéseit magába fojtsa.

Megsemmisült minden munkája, minden, amiről álmódott, amit épített, amiért izzadt és küzdött. Egyszerűen vége lett. Az anyja mindig figyelmeztette, ha nem vigyáz, az emberek össze fogják törni a szívét, de senki sem készítette fel arra, hogy egy épület is ezt teheti vele.

Sophie megfordult, és elindult a kocsija felé. Az agya bal féltékéje azt súgta, hogy fel kell hívnia a biztosítót és talán néhány alkalmazottját is. Szerencsére a könyvelés és a megrendelések dokumentumait külső adathordozón tárolta, de a C. C. Industries egy darabig nem fogja kinyitni a kapuját.

Ez volt az agya bal oldala. A jobb viszont csak fájdalmat érzett. Először C. C., most meg ez. Nem tudja elviselni. Nem veszítheti el mindkettőt.

Elővette a mobilját, és végignézte a névjegyeit, amíg megtalálta az ismerős számot. Megnyomta a hívás gombot.

– Szia! – üdvözölte Kristine, az unokatestvére, és a hangján érződött a csodálkozás. – Ez aztán a meglepetés! Azt hittem, randevúd van. Jaj, Sophie, még nyolc óra sincs! Máris kirúgtad? Ugye nem? Mi volt a baj a pasassal? Túl magas? Nem elég magas? Furcsán vette a levegőt? Várj egy kicsit...

Kristine hangja elhalkult.

– Igen, J. J., tényleg meg kell csinálnod az európai történelem házidat. Az első világháború nem ostoba és unalmas, és később még szükséged lehet erre az információra az életben. – Kristine visszatért a beszélgetésükhöz. – Harmincéves korában el fog jönni hozzám, és a szememre hányja, nem volt igazam, amikor azt mondtam neki, hogy fontos lesz ismernie az első világháború tényeit.

Sophie végre erőt vett magán, és meg tudott szólalni:

– Kristine, vége van.

– Micsoda? Sophie, mi történt? Hol vagy? A pasi csinált valamit? Felhívjam a rendőrséget?

– Nem. Nem rólam van szó.

Sophie először azt hitte, hogy remeg, de aztán rájött, hogy sír, méghozzá olyan hevesen, hogy állni és lélegezni is alig tud.

– Tűz van. Az egész épület lángokban áll. Semmi sem marad belőle. Vége van, Kristine. Egyszerűen megsemmisült.

– Jól vagy? Megsérült valaki?

– Senki sincs bent ilyen későn, és a takarítók vették észre a tüzet, úgyhogy ők is jól vannak. Nem tudom, mit tegyek. Nem bírom elviselni.

– Dehogynem. Ha valaki, akkor te el fogod viselni, drágám. Mindketten tudjuk. Most sokkhatás alatt állsz. Reggel felszállok az első gépre. Majd megírom a járatszámomat. Kitalálunk valamit. Együtt megoldjuk.

Sophie a mohó lángokat bámulta, és tudta, hogy legyőzték. Fel volt készülve egy ellenséges felvásárlási kísérletre vagy egy összehangolt lázadásra az alkalmazottak részéről, de a teljes megsemmisülésre nem számított.

– Ez minden, amim van, és most nincs semmim – suttozta elkeseredetten.

– Nem igaz. Ott van a családot, és téged ismerve, nagyobb összegű a biztosításod, mint amire szükséged lenne. Ez még jól is alakulhat számodra. Évek óta arról beszélsz, hogy a szigetre költözteted a vállalkozásodat. Most megteheted. Minden olyan lesz, mint a középiskolában. Majd meglátod.

– Utálom, amikor ilyen magabiztos vagy.

– Tudom. Főleg ezért szoktam így viselkedni. Holnap ott leszek.

Sophie bólintott, és befejezte a hívást. Aztán kinyitotta a kocsija ajtaját, és a vezetőülésre rogyott. Több ezer dolgot kellett volna csinálnia, de nem tudott mást tenni, mint nézni, ahogy a lángok felemésztk az egész életét.

A kaliforniai Valencia és a Washington állambeli Szeder-sziget között 1130 mérföld a távolság, ami két nap alatt megtehető.

Sophie a kocsijába pakolta a ruháit, a laptopját, és kétdoboznyi iratot, amelyekre szüksége lesz a tűzeset hivatalos ügyeinek intézése során. Nála volt még egy nagy táska, tele képekkel, takarókkal, egy cicaággal, néhány kincsként őrzött macskamentás egérrel és játékokkal. A többi holmiját a költöztetők összecsomagolják, és egy héten belül a szigetre szállítják. A lakását bútorozva adta el, így csak tizenöt-húsz doboznyi személyes holmi maradt, amivel majd foglalkoznia kell. Addig pedig ellesz azzal, amije van. Újabban mindig ezt a mondatot ismételte magában.

Meglepően könnyű volt elintézni a C. C. Industries ideiglenes szüneteltetését. Megbízott egy céget, hogy értesítse az ügyfeleket az eseményekről. Aki várni akart a rendelésére, az megtehetette, aki pedig úgy döntött, hogy visszakéri a pénzét, az azonnal vissza is kapta. A cég kulcsfontosságú alkalmazottainak felajánlotta, hogy vele együtt költözzenek Szeder-szigetre, de senkitől sem kapott pozitív választ. Ez rosszlesett neki, de azért kötelességtudóan megírta az ajánlóleveleket, bőkezű végkielégítéseket osztogatott, és mindenkinek előre kifizetett négyhavi egészségbiztosítást.

A barátait a munkája révén szerezte, és miután nem volt már munka, a barátságok is gyorsan elhaltak. Végül nem maradt senki, aki búcsúztatta volna, amikor több héttel a tűzeset után egy pénteki napon reggel hétkor elindult az autópálya felé, majd rátért az észak felé vezető I5-ös útra.

Tíz óra körül Kristine felhívta.

- Hol vagy? – érdeklődött.
- Grapevine-től északra.
- Hagynod kellett volna, hogy odarepüljek, és együtt jöjjünk vissza.
- Megcsinálom. Neked nyolc gyerekkel kell foglalkoznod. Meghálnának nélküled.

Kristine felnevetett.

- Három gyerekem van.
- Amikor meglátogatlak, mindig többnek tűnik.
- Azért, mert hangosak. – Az unokatestvére hangja komolyra váltott. – Jól vagy?
- Jobban, mint valaha – vágta rá Sophie.

Ha nem veszi számításba az összetört szívét és az elgyötört lelkét.

- Hazudsz.
- Igen, de nem baj.

Kristine felsóhajtott.

- Örülök, hogy hazajössz. Aggódom érted.
- Nem lesz semmi bajom.

– Azt hiszem, a raktár még mindig kiadó. Meg kell nézned, mihelyt ideérsz. Ez itt Szeder-sziget. Nincs több raktár a környéken. Ha nem csapsz le erre, akkor a szárazföldön kell irodákat bérelned, és a napi bejárás egy rémálom lenne.

Sophie úgy érezte, hogy egy kicsit enyhül a rosszkedve.

- Már elintéztem.

– Mit?

- Múlt héten aláírtam a bérleti szerződést.

– Ez komoly? – kiáltott fel Kristine. – Hiszen nem is láttad!

– Tudom, de azt mondtad, hogy jó. És különben is, igazad van. Nem válogathatok a kiadó raktárak között.

– Én csak azt mondtam, hogy kiadó, de nem tudom, mire van szükséged. Sophie, tényleg aláírtál egy szerződést? Mi van, ha nem tetszik?

- Akkor haragudni fogok rád. – Sophie elmosolyodott. – Rendben lesz. Majd megoldom. Most

csak haza akarok végre érni.

– Kivettél egy raktárépületet, amit nem is láttál. Jézusom! Legközelebb azt hallom tőled, hogy látatlanban kibéreltél egy lakást is.

– Igazából láttam a képeket az interneten.

– Sophie!

– Csak néhány hónapról van szó, amíg kitalálom, mi legyen.

– Ez örültség! – méltatlankodott Kristine. – Sosem foglak megérteni téged. Rendben, most figyelj a vezetésre! Alig várom, hogy holnap lássalak. A fiúk már izgatottan várnak.

– Én is szeretném már látni őket. Hatan vannak, ugye?

– Sophie!

– Szeretlek.

– Én is szeretlek.

– Gondolj rá úgy, mint a felnőtté válás kapujára – tanácsolta Kristine Fielding vidám hangon. – Már tizenkét éves vagy. Ideje, hogy több felelősséget vállalj az életben.

– Úgy mondd ezt, mintha jó dolog lenne – morogta a tizenkét éves fia, Tommy. – Én jó gyerek vagyok, anya. Megérdemlem, hogy ne kelljen a mosással bajlódnom.

– Azt akarod, hogy én csináljam meg helyetted?

– Igen. Persze. Senki sem akar házimunkát végezni.

Tommy szobájában voltak, és egy nagy halom szennyes ruha hevert előttük a padlón. Kristine mindent elkövetett, hogy meggyőzze a közepső fiát, milyen hasznos elsajátítani néhány gyakorlati házimunkával kapcsolatos készséget. Tommy is ellenállt, akárcsak annak idején a bátyja. J. J.-t végül el kellett tiltania az Xboxtól, mire végre hajlandó volt beadni a derekát. Nagyon remélte, hogy Tommyval nem kell ilyen szélsőségekre ragadtatnia magát.

– Tehát rendjén valónak találsz, hogy mindent én csináljak a házban? Főzök, és még a ruháidat is kimossam, míg te semmit sem csinálsz?

Tommy elvigyorodott.

– Ez a te munkád, anya. Az enyém az iskola. Emlékszel, hogy ötösrre írtam meg a legutóbbi matekdolimat? Sok idő kell ahhoz, hogy jó tanuló legyen valaki. – A fiú ravasz arcot vágott.

– Mit szeretnél jobban? Mossam és szárítsam meg a ruháimat, vagy legyenek egy szuperintelligens gyerek, akinek csak ötösei vannak?

– Ez nem vagy-vagy kérdése. Már tizenkét éves vagy. Ideje gondoskodnod a tiszta ruháidról.

– De már segíték apának a kertben.

– Mindnyájan segítünk neki. Nézz rám! Látod az arcomon, hogy meg fogom gondolni magam? Emlékezzünk arra a két évvel ezelőtti szomorú nyárra, amikor J. J. nem volt hajlandó elvégezni a mosást maga után. Gondolj az Xbox konzolon lévő vastag porrétegre meg arra, hogy mennyire sírt, duzzogott és toporzékolt.

– Nagyon kínos volt mindnyájunknak.

– Bizony. Most példát mutathatsz az öcsédnek, vagy megint lesz egy vicces családi történet, amivel szórakoztathatom az ismerőseidet. De a nap végén úgyis te fogod megcsinálni a mosást. Na mit választasz?

– Talán meg kéne kérdezni apát, hogy mit gondol erről.

Kristine tudta, hogy Jaxsen Tom pártjára állna. Nem rosszindulatból, hanem azért, mert sosem tudott ellenállni a gyerekeinek.

– Rendben, de utána megint velem találsz szemben magad. – Kristine igyekezett továbbra is vidám hangot megütni. – Tévedek?

– Nem. – Tommy nagyot sóhajtott. – Megadom magam az elkerülhetetlennek.

– Ez az én fiam! Büszke vagyok rád. Most pedig szedd össze a piszkos ruháidat, és találkozzunk a mosókonyhában. Meg fogod tanulni, hogyan kell kezelni a mosógépet meg a szárítót. Kiraktam egy beosztást, hogy milyen napokon használhatod a gépeket. Ha máskor használod őket, amikor J. J. napja van, vagy én akarok mosni, akkor nem fogsz örülni a következményeknek.

- Nem lesz Xbox?
- Nem lesz gördeszka.
- Anya! A gördeszkámat ne!

Kristine elmosolyodott. Az anyja és az anyósa megtanította neki, hogyan veheti rá a gyerekeket arra, hogy azt tegyék, amit ő akar. Ki kell használnia azt, amit ők akarnak. J. J. esetében ez az Xbox volt, Tommynál a gördeszka, Grantnél pedig a kert. Megpróbálta jó célra használni a hatalmát, és nem szégyenkezett emiatt.

– Szombaton ágyat húzol, és az ágyneműdet is kimosod – tette hozzá vidám hangon. – Remek móka lesz.

- Ez nem igazság!
- Tudom. Hát nem vicces?
- És mi van, ha nekem nem kell tiszta ágynemű?
- Szerintem pont annyira vágysz a tiszta ágyneműre, mint én arra, hogy elvigyelek Marysville-be a gördeszkaparkba, amit úgy imádsz.

Tommy barna szeme tágra nyílt a rémülettől.

- Ugye nem tennél olyat, hogy nem viszel el?
- Nem, dehogy. Minden tizenkét éves fiatalember, aki kimosta az ágyneműjét, megérdemli, hogy elvigyék egy gördeszkaparkba.
- Ez zsarolás? – kérdezte a fiú.
- Inkább meggyőzésnek nevezném.
- Nem akarok felnőni. Túl sok munkával jár.
- Érdekes. Valakinek írnia kéne egy könyvet a fiúról, aki nem akart felnőni. Remek sztorinak tűnik.

– Már megírták, és a címe *Pán Péter*.

– Tényleg? Ez megdöbbenő! – Kristine a padlón heverő szennyes ruhákra mutatott. – Tíz perc múlva kezdem az oktatást a mosásról. Ha nem vagy ott, akkor nélküled kezdem el. Ha nélküled kezdem el, akkor egyedül fogom használni a kedvenc gördeszkádat is, ami az én tulajdonomat képezi.

– Ha gyerekeim lesznek, hagyni fogom, hogy azt csinálják, amit akarnak.

Kristine magához vonta a fiát, és megcsókolta a feje búbját. Ezt már nem sokáig tudja megtenni. Tommy tavaly legalább öt centimétert nőtt. J. J. már a feje fölé ér, pedig még csak tizennégy éves. Néhány év múlva magasabb lesz az apjánál. Már a kis Grant sem olyan kicsi. Ha a csillagok bámulása közben elaludt a kertben, már nem tudta becipelni az ágyába. Hívnia kellett Jaxsent, hogy nyalábolja fel, és vigye be a házba.

- Hát persze – mondta nevetve.
- Nem hiszel nekem. – Tommy megcsóválta a fejét. – Pedig tévedsz. Én leszek a legjobb szülő a világon.

– Aha. Már várom az első rémült telefonhívást. – Kristine mély hangon folytatta: – Anya, a baba sír, és nem tudom, mit tegyek.

- Én nem foglak felhívni. A munkahelyemen leszek.
- Azt hittem, otthon maradó apuka leszel – ugratta a fiát Kristine.

Tommy elszörnyedt arcot vágott.

Kristine-nek eddig sikerült megtanítania a fiúkat arra, hogy takarítsák ki a fürdőszobájukat, és segítsenek a konyhában. Most azon volt, hogy a saját szennyesüket is maguk mossák. De arról nem tudja meggyőzni őket, hogy a gyereknevelés valójában közös munka. Talán azért, mert mindig háztartásbeli anyuka volt, akárcsak a barátnői meg az ismerősei. Jaxsen készséges és aktív apa volt, de inkább kalandtúrákra vitte a fiúkat, mint hogy ruhákat vásároljon nekik, vagy segítsen a házimunkában. Kristine tudta, hogy nem mutatott igazi feminista példát a gyerekeinek.

Gyakrabban kéne találkozniuk erős nőekkel, akik sikeresek a szakmájukban, és karriert csináltak. Most, hogy Sophie visszajön a szigetre, majd együtt vacsorázhatnak, és Sophie elmesélheti a fiúknak, milyen egy cégbirodalmat irányítani. A gyerekeinek el kell sajátítaniuk a hétköznapi

élethez szükséges készségeket, és meg kell tanulniuk, hogy egy nő is lehet vezető.

Nem panaszkodhatott rájuk, mert jó gyerekek voltak, kedvesek és tisztelettudóak. Legalábbis a felnőttekkel. Egymással viszont úgy marakodtak, mint a megvadult majmok, és minden egyes nap próbára tették a türelmét.

– Lányokat kellett volna szülnöm – sóhajtott fel Kristine.

Tommy fintorogva az égre emelte a tekintetét.

– Utáltad volna a lányokat.

– A lányok tiszták, csinosak, és jó szaguk van.

– A fiúk tényleg bűdösek – ismerte el Tommy. – És néhány lány nagyon okos. De be kell érned velünk, anya. Akárhogy is, minket kell szeretned.

– Igen, én is így tanultam. Rendben van, középső gyermek. Irány a mosókonyha! Tíz percet adok, aztán elviszem a drágaságodat egy körre.

– Öt méter után elesnél.

– Dehogy. Tíz métert is tudnék menni vele.

Tommy gyorsan megölelte az anyját, majd nekilátott a kosárba pakolni a szennyes ruhákat.

Kristine magára hagyta a fiát a munkával, és elindult a konyha felé. A vacsora már a tűzálló tálban volt. Ezt még reggel elintézte. A naptárra nézett. Az egész falat beborító bekeretezett téglalapon a hónap minden napjának jutott egy nagy négyszög, és aranyos kiscicák képei díszítették a peremét. Láta, hogy J. J. kézilabdaedzésének négykor lesz vége, Grant pedig fél ötig van a barátjánál, Evannél. Jaxsen elhozza a gyerekeket, tehát vacsoráig nincs más dolga, mint törülközőket hajtogatni, megírni a heti nagy bevásárlás listáját, összeállítani a catering ügyfele menüjét, és ahhoz is írni egy bevásárlólistát, utána megnézni, hogy van-e elég alapanyag a sütéshez, mert csütörtökön egész éjjel süteményeket fog készíteni a hétvégére. Ja, és emlékeztetnie kell Jaxsent, hogy ideje nyári táborot választani a fiúknak. Még csak április van, de a táborok gyorsan betelnek. Az áprilistről jutott eszébe, hogy két hét múlva itt a tavaszi szünet, és tudnia kell, hogy a férje még mindig el akarja-e vinni a fiúkat a hegyekbe. Mert ha igen, akkor elő kell venni a felszerelést, és ellenőrizni, hogy minden használható-e.

Ma este, a vacsora és a házi feladat után be kell fejeznie a könyvet, amit a könyvklubban fognak megbeszélni. Össze kell állítania a májusi naptárat, és még több zacskót kell rendelnie a süteményei számára. A süteményvásárok márciusi könyvelését is meg kell csinálnia, mert még nem jutott rá ideje, és ha nagyon lemarad, akkor sosem fogja utolérni magát. És a fogmosás meg az elalvás között lévő öt másodpercben át szeretné gondolni, hogy beleférne-e a költségvetésbe az a kis helyiség az Island Chic mellett, amit múlt héten hirdettek meg kiadásra. Mert ha összeszedi a bátorságát, és összekaparja a pénzét, akkor beszélni szeretne Jaxsennel arról, hogy nyitna egy pékséget. Eddig sosem volt megfelelő az alkalom, de talán most menni fog. A gyerekek már idősebbek, és...

– Anya, kész vagyok! Szín szerint szétválogattam a ruháimat, ahogy mondtad. De tényleg olyan nagy baj, ha nem így csinálom?

– Lányok... – motyogta Kristine, miközben a mosókonyha felé indult. – Lányokkal sokkal könnyebb lett volna.

2. fejezet

A *Szeder-szigeti fogadó* kényelmes ágygal, tengerparti kilátással és kicsit túlhangsúlyozott százszorszépes dekorációval várta Sophie-t. Ez utóbbit nem nagyon értette. A százszorszép nem volt nagy szenzáció a szigeten. Ha egy helyi vállalkozás el akarja nyerni a turisták tetszését, akkor inkább vadszederral kéne reklámoznia magát. A szobában mégis százszorszépek virítottak, a tapéta is százszorszépmintás volt, és a parkolóból az útra vezető felhajtót több száz, sőt talán több ezer százszorszép szegélyezte.

Sophie vacogott, miközben a kocsijához sietett a nyirkos, hűvös reggelen. Már el is felejtette, hogy a szigeten igazi évszakok uralkodnak, ellentétben Los Angelezzel, ahol szinte mindig süt a nap. Itt most szürke volt az ég, és sötét hullámok ostromolták az öböl keskeny partját.

Normál körülmények között egy hétfő reggelen Sophie ebből semmit sem vett volna észre. Minden figyelmét a vállalkozására és az aznapi teendőire összpontosította volna. De mostanában kicsit sebezhetőnek és zavarodottnak érezte magát – bár ezt saját magán kívül senki másnak nem árulta volna el.

Biztosan a tüzeset miatt van, mondogatta magában. Elveszítette a cégét, és egyik alkalmazottja sem kívánt a szigetre költözni a kedvéért. És igen... C. C. elvesztése is szerepet játszott ebben. A valóság érzelmileg még mindig térdre tudta kényszeríteni. És talán az a tény is, hogy harmincnégy évesen az élete semmivel sem rendezettebb, mint húszéves korában volt. Az életében minden a munkáról szólt, és a C. C. Industries szüneteltetése miatt most megszűnt minden, ami eddig összetartotta.

– De holnap már nem így lesz – suttogta maga elé, miközben a bekötőút végén jobbra fordult, és elindult a sziget szerény méretű ipari területe felé.

Az ingatlanos kilenc órakor várta a raktárépületnél. Ott fogja átadni neki a kulcsot, hogy megnézze a helyet, amit a következő öt évre kibérelt.

Elhaladt néhány szuvenírbolt és borospince előtt, majd a sziget belseje felé vette az útját. Az általános iskola és az orvosi rendelő között volt egy kis bevásárlóközpont. Mögöttük irodaépületek sorakoztak, és kisebb üzletek nyújtottak különféle szolgáltatásokat, az autószereléstől a szőnyegtisztításig. És az utca végén ott magasodott a nagy raktár.

Sophie leparkolt a bejáratnál. Korán érkezett, és a kapu be volt zárva, ezért az épület elülső részéhez sétált.

Itt volt az iroda meg egy csupa ablak recepció, a parkolóban pedig bőven maradt hely az alkalmazottak számára. A rakodóteret elég nagyra találta. Ide érkeznek be a termékek, amelyeket kiszállítanak a megrendelőknek. Ez volt az egyetlen raktár az egész szigeten, ezért örült, hogy sikerült megszereznie. Most már csak be kell indítania mindent.

Visszament a kocsihoz, és ott várta az ingatlanügynököt. Nyitott ajtóval üldögélt a volán mögött, és az elvitelre vett kávéját szürcsölgette. Kihagyta a reggelit a fogadóban, mert az idegességtől nem volt kedve enni.

Nyugat felől sós levegőt fújt az arcába az enyhe szél, de a szürke ég ellenére nem számított esőre aznap. Vajon a Los Angelesben töltött évei miatt nehéz lesz megszoknia az itteni időjárást, vagy nem számít majd, hogy hol van? Valószínűleg megint tizenhat órát fog dolgozni naponta. Ha nem lyukas a tető, akkor nem fogja érdekelni egy olyan mellékes apróság, mint az eső.

Egy kisebb SUV hajtott be a parkolóba. Sophie felállt, hogy üdvözölje az ingatlanost. Ha a kulcs a kezében lesz, jobban fogja érezni magát, gondolta elszántan. Elkezdheti újraépíteni a C. C. Industriest, és minden rendben lesz.

Húsz perccel, két aláírással és egy rövid beszélgetéssel később Sophie belépett a raktárba, és várta, hogy megkönnyebbülést, sőt lelkesedést érezzen. A hely hatalmas volt – majdnem kétszer akkora, mint amit Valenciában bérelt. Közel tucatnyi iroda, rengeteg mosdó és egy óriási szabad terület, amit telerakhat polcokkal, és létrehozhatja álmai szállítási központját. Remek. Sőt jobb

mint remek. Egyenesen...

– Rémes – suttogta Sophie maga elé, és körülnézett a tátongó üres térben.

A C. C. Industriest főiskolás korában az egyik kibérelt szobájában indította be, de az ötlet még a kollégiumi szobájában fogant akkor, amikor elsőéves volt. Az első helyről egy Culver City-beli ipari park egyik kisebb részlegébe költözött. Két év múlva még nagyobb területre volt szüksége. A válása után ment Valenciába, és a változás akkor nagy izgalommal töltötte el – mintha egy új életbe menekülne.

De ez a költözés nem gerjesztett benne ilyen érzéseket. Most egy rossz elektromos vezeték kényszerítette az újrakezdésre. Nem volt felkészülve erre a fizikai és érzelmi megsemmisülésre, s az igazat megvallva egyáltalán nem töltötte el izgalommal a munka, ami rá várt. Legyőzöttnek érezte magát.

Legszívesebben toporzékolt volna, és szeretett volna mindent visszacsinálni. Sőt elégtételt kapni. De nincs senki, akinek panaszkozhatna. Ez a cég az ő gyermeke, és csak ő tudja sikerre vinni.

– Vezess, kövess, vagy állj félre, és ne zavarj! – emlékeztette magát. – A győztesek győznek. Én vagyok a bajnok. Minden rajtam múlik. Meg tudom csinálni.

A szavak nem csengtek túl meggyőzően, mégis jobb ilyesmit hajtogatni, mint beismerni a vereséget. Sophie az egyik hatalmas rakodóajtóhoz lépett, és megnyomta a gombot, hogy kinyissa. Hűvös levegő áramlott be az épületbe. A padlóra tette a hátizsákját, törökülésbe helyezkedett, és nekilátott a munkának.

Mindenre szüksége volt. Alkalmazottakra, termékekre, polcokra, csomagolóanyagokra, irodai felszerelésekre és wifire. Los Angelesben már kinézte magának, amit akart, de még várt a rendeléssel, mert először látnia kellett a helyiségek méretét. Ráadásul a számláján már ott volt a biztosítótól kapott szép összeg, amivel mindent kifizethet.

Elővette a laptopját, a mobilját hotspotként használva regisztrált a helyi internetszolgáltató weboldalán, és megrendelte a szolgáltatást. A többi szükséges holmit a fogadóban fogja megrendelni. A kibérelt házat csak a hónap végén tudja elfoglalni. Ha ott berendezkedett, végre az üzletre összpontosíthat. Néhány hónap múlva minden simán fog működni, és olyan lesz, mintha a tűz nem is történt volna meg. Legalábbis ezt remélte.

– Van itt valaki?

Sophie felnézett, és egy magas, széles vállú férfit pillantott meg a raktár ajtajában. Őszülő haja, napbarnított bőre volt, és farmert meg kockás inget viselt. Egy mappát tartott a kezében.

Sophie feltápáskodott a padlóról.

– Segíthetek?

– Sophie Lane?

Sophie bólintott.

– Bear Gleason – közölte a férfi, majd közelebb lépett, és kezét rázott Sophie-val.

Sophie százhatvanöt centiméter volt, és a férfi mellett szinte eltörpült, aki legalább húsz centiméterrel magasabb lehetett nála. Az ötvenes évei közepén járhatott.

– Miben segíthetek, Mr. Gleason? – kérdezte Sophie, és remélte, hogy a férfi munkát keresni jött, és van használható tapasztalata.

– Szólítson Bearnek, kérem! Hallottam, hogy a városba költözteti a vállalkozását. A C. C. Industriest.

– Így van.

– A feleségemmel egész életünkben Washington állam keleti részében éltünk. Én vezettem az ország egyik legnagyobb gyümölcsraktározó cégét. Amikor tavaly felvásárolt minket egy nemzetközi csoport, a saját embereiket hozták magukkal. Aztán kiderült, hogy a lányunk hármas ikreknek fog életet adni, és a feleségem ide akart költözni, hogy közel legyen az unokákhoz, és segítsen neki.

Sophie-ban remény ébredt, és izgatottan várta a folytatást. Más nők valószínűleg akkor éreznek ilyet, ha márkás cipők leárazásáról szereznek tudomást. Sophie-tól nyugodtan kapkodhattak

a Jimmy Choo cipők után, őt az hozta izgalomba, hogy talán máris sikerül szereznie egy raktárvezetőt.

– Arra gondoltam, hogy nyugdíjba vonulok – folytatta Bear. – Ez két teljes hónapig tartott. De az az igazság, hogy megőrülök otthon. A lányom nyolc hónapos terhes, és ágyban kell feküdnie. A feleségem minden idejét vele tölti, én pedig úgy téblábolok az új házunkban, mint egy elveszett kölyökkutya. Már minden barkácsolást elvégeztem otthon, ami csak eszembe jutott, és a feleségem megfenyegetett, hogy ha nem hagyom békén a konyháját, akkor megöl álmodban. – A férfi körülnézett. – Nem tudom, mit vesz és árul, de ha be kell hozni, el kell könyvelni, aztán továbbszállítani a vevőknek, akkor én vagyok az embere. – Sophie kezébe nyomott egy vékony mappát. – A szakmai életrajzom és a referenciáim.

Igen! Sophie legszívesebben táncra perdült volna örömeiben.

– Honnan tudta, hogy kibéreltem a raktárt? – érdeklődött.

– Egy ilyen kisvárosban mindenki tud mindent. A helyében gyorsan kijelölnék egy napot, amikor jelentkezni lehet az állásokra. Különben az emberek folyamatosan érkeznek majd munkát keresve.

– Mint maga?

A férfi Sophie-ra villantotta a mosolyát.

– Pontosan. – Bear mosolya lehervadt. – Hallottam a tűzről. Ugye volt biztosítása?

– Tudni akarja, hogy időben megkapja a fizetési csekkjét?

– Nem fogok ingyen dolgozni, az biztos.

– Ezt meg tudom érteni.

Sophie el akarta kezdeni az állásinterjút, amikor a parkolóba gördült egy hatalmas kamion, és tolatni kezdett az egyik rakodóplatform felé.

Bear előbb a kamionra, majd a raktárra nézett.

– Még polcok sincsenek. Se asztalok. Magán kívül dolgozik itt valaki?

– Nem, de majd fognak. Jobb, ha vannak termékek, és nem tudjuk őket hova tenni, mint ha nincsenek.

Bearen látszott, hogy nem osztja a véleményét. Mégis elindult a rakodóplatform felé, és segített a kamionnak beállni a megfelelő helyre.

Majdnem egy órába telt, mire a kamionról a raktárba vitték a szállítmányt. Sophie többször abbahagyta a munkát, hogy kiegészítse a beszerzendő holmik listáját. Elsősorban kézikocsik kellenek. Meg egy villástargonca. És kesztyűk, védőszemüvegek, terelőkúpok.

Amikor a kamion távozott, Bear döbbenetesen nézett a felhalmozott dobozokra.

– Macskatáp. Macskaalom. Macskajátékok. – A férfi felháborodott pillantást vetett Sophie-ra. – Mi ez?

– Ezt áruljuk. Mit gondolt, miről van szó?

– C. C. Industries. Nem tudtam, mit jelent.

Sophie elmosolyodott.

– C. C., mint Cirmos Cica. Főiskolás koromban alapítottam a céget.

Bear elszörnyedt arcot vágott.

– Macskáknak árul cuccokat? Azért van ilyen nagy helyre szüksége, hogy macskáknak való holmival kereskedjen?

– Nem szereti a macskákat?

– Nem igazán. Inkább kutyás vagyok. A pokolba... Cirmos Cica. Ezt sosem találtam volna ki. Remélem, senki sem tudja meg otthon, hogy itt dolgozom.

– Igazából még nem vettem fel.

– De fel fog venni. Nálam nem talál megfelelőbb embert. Ráadásul helybéli vagyok, ami szintén előny. Vészhelyzet esetén hat perc alatt ide tudok érni. – A férfi a felhalmozott dobozokra, majd a raktárra nézett. – Az áru beérkezik, maga átcsomagolja, és postázza a vevőknek. Értem. Szükségünk lesz polcokra meg egy postázóállomásra.

– Tudom.

– El kell magyaráznia a jelenlegi munkafolyamatot, ami szerint dolgozik. Valószínűleg nem olyan hatékony, mint lehetne, de azzal fogjuk kezdeni, aztán menet közben átalakítjuk. Segítene, ha láthatnám az elmúlt fél év megrendeléseit, hogy jobban el tudjam képzelni a cég működését. Az biztos, hogy szereznünk kell egy villástargoncát. Szükségem lesz egy számítógépre, egy rendelési listára és egy céges hitelkártyára, hogy beindíthassuk a raktárt.

– Még mindig nincs felvéve.

A férfi nagyot sóhajtott.

– Rendben. Mit akar tudni?

Sophie-nál volt az önéletrajza, amely tartalmazta a korábbi munkahelyeit és az ottani feladatait. De Sophie-t jobban érdekelte, hogy kicsoda Bear. Sokan mondták már neki, hogy nehéz vele dolgozni. Vajon a férfi el tudja majd viselni?

– Meséljen a legjobb és a legrosszabb napjáról.

A férfi összehúzta a szemét.

– A munkáról van szó, ugye? Mert ha az érzéseimről akar beszélgetni, akkor nem fogunk kijönni egymással.

Sophie felnevetett.

– Bear, esküszöm, hogy sosem fogom magát az érzéseiről kérdezni, és az enyémeiről sem fogunk beszélni. Csak tudni szeretném, hogy jó-e abban, amit csinál, és nem okoz-e gondot magának, hogy egy nőnek kell dolgoznia.

– Szokott macskát hozni a munkahelyére?

Sophie-nak eszébe jutott C. C., aki majdnem tizennyolc éven át az élete része volt. Halk nyávogása, gyengéd dorombolása olyan ismerős volt számára, mint a saját szívdobogása. Emlékezett a fájdalmas percekre, amikor a végén a karjában tartotta, és még mindig nem tudta elképzelni, hogy a drága kiscicája nincs többé.

– Nem – válaszolta halk hangon. – Nem fogok macskát hozni a munkahelyemre.

– Akkor nem érdekel, hogy maga nő vagy zombi. Tartsuk meg az interjút, és állapodjunk meg. Ha kiderül, hogy összeillünk, akkor megírom a javaslatomat, és felsorolom, hogy mire lesz szükségem.

– Már kiválasztottam a polcokat meg az asztalokat.

– Aha. Ahogy mondtam, megírom a javaslatomat, és együtt átnézhetjük. Az otthoni számítógépet fogom használni, amíg megvesszük az újakat a raktárba meg az irodákba. Nos, a legrosszabb napom... Ez könnyű. Egy bunkó behozott egy csomó gyümölcsöt az anyja kertjéből, amikor innen északra dolgoztam. Behozta a raktárba, és nem gondolt arra, hogy férges lehet. Pedig az volt. Az idióta! Tudja, mire képes néhány ivarérett gyümölcsleány egy olyan raktárban, ami tele van minőségi áruval?

Sophie nem is akart gondolni erre.

– Rosszul alakult, ugye?

– A rossz nem jó kifejezés arra, ami történt. Milliókat veszítettünk. Mindig tudtam, hogy az emberi ostobaság végtelen. Nem tudom, hol van most az a kölyök, de az biztos, hogy nálam soha többé nem fog dolgozni. – A férfi elgondolkodott, majd így folytatta: – A legjobb nap... Ha az ember szereti, amit csinál, akkor mindennap jó.

Sophie vállalkozói szíve megdobbant az örömtől.

– Átolvasom az önéletrajzát, és ellenőrzöm a referenciáit – közölte a férfival. – Van kedve behozni a dobozokat?

Bear az árukra pillantott, és felsóhajtott.

– Macskák. Sosem gondoltam volna macskákra. A pokolba vele!

Heather Sitterly két tányérral a kezében végigsietett a *Szeder-szigeti fogadó* éttermén. A helyiségben hétfőn reggel is sokan reggeliztek. A vendégek turistákból és helyiekből álltak, akik a mérsékelt áron kínált finom ételért jöttek ide. A baconös és a tavaszi zöldséges frittata ma különösen jól fogott.

– Tessék parancsolni. – Heather a tányérokat letette az idősebb házaspár elé, akik az egész hétvégét a fogadóban töltötték. – Avokádós köret és extra bacon az úrnak. – Heather elmosolyodott. – Megtöltöm a kávésbögréjüket, és később visszajövök, hogy megkérdezzem, elégedettek-e a reggelivel.

– Köszönöm, drágám – válaszolta a nő, aki a hatvanas évei közepén járhatott.

Barna szeme élénken csillogott ősz hajjal keretezett arcában. Nagyon hasonlított Heather anyai nagymamájára, de Heather erről nem tett említést. Senki sem szereti, ha közlik vele, hogy olyan, mint a nagyi.

Heather még egyszer a párra mosolygott, majd a kávégéphez sietett. Láta, hogy a koffeinmentes kancsó már majdnem üres, ezért beindította a gépet, majd magához vette az egyik törzsvendég kávéskannáját, és az asztalokhoz sietett. Fél tucat bögrét töltött újra, mielőtt visszatért az idősebb házaspárhoz.

– Hogy ízlik a reggeli? – érdeklődött, miközben az ő bögréjüket is telitöltötte.

– Kitűnő, mint mindig – válaszolta a nő a névtáblájára pillantva. – Heather, ugye? Maga idevalósi?

– Itt születtem és nevelkedtem.

– Főiskolás? – kérdezte a nő férje.

– Közösségi főiskolára járok. A parton van, nem messze innen.

– Nagyon jó, hogy van híd – állapította meg a nő. – Nem kell a kompra várnia.

– Így igaz. Rossz időben nem járhatnak a kompok, de a hidak mindig nyitva vannak.

Az idősebb férfi Heatherre pillantott.

– Sosem vágyott arra, hogy elmeneküljön innen? – kérdezte viccesen. – Egy nagyvárosba?

Majdnem mindennap. De Heather ezt nem árulta el nekik. Ezeket a kedves embereket nem érdeklik a személyes problémái, ahogy az sem, hogy szinte bárhol szívesebben lenne, mint itt.

– Szeder-sziget gyönyörű hely – jelentette ki válaszként, majd elnézést kért, mert a többi vendéget is ki kell szolgálnia.

Pontosan egy órával és negyvenhét perccel később Heather műszakja véget ért. Elszámolt a kasszában, magához vette a borraalókat, és felkapta a dobozt, amit Helen, a szakácsnő, mindig kikészített neki. Helen a kérésére azt írta a doboz tetejére, hogy „Amber”. A szakácsnő először Heather nevét írta rá, mert ő rendelte meg és fizette ki az ételt. De Amber panaszkodott emiatt.

– Az étel az enyém. Miért a te neved van a dobozon? Nem az én nevemnek kéne ott lennie?

Heather szívesen megmondta volna az anyjának, hogy mindegy, kinek a neve van a dobozra írva. Az a lényeg, hogy házhoz jön a friss, finom reggeli. Ennyire fontos a név? De nem akart emiatt vitatkozni.

Heather a kerékpárja kosarába tette a dobozt, majd felcsatolta a bukósisakját. Volt kocsija, de rövid utakra gyorsabbnak és olcsóbbnak tartotta a kerékpárt. És legalább mozgott egy kicsit. Miközben a ház felé tekert, ahol felnőtt, átgondolta a napját. Kilenc óra tizenötre hazaér. Így két órát tanulhat a vizsgájára, mielőtt elviszi az anyját autót vásárolni.

Amber kocsijába valaki belerohant a sziget egyetlen közlekedési lámpájánál. Az autó totálkáros lett, Amber pedig lágyszöveti sérüléseket szenvedett, ezért most betegállományban volt. Heather sajnálta az anyját a fájdalmi miatt, és remélte, hogy gyorsan felépül. De a lelke mélyén egy gonosz hang azt súgta, hogy Amber nem is sérült meg olyan nagyon. Csak betegállományban lenni sokkal kényelmesebb, mint dolgozni járni.

Az utolsó fél mérföldön Heather azt mondogatta magában, hogy nem szabad ítélkeznie. Ez az anyja élete, és neki semmi köze hozzá. Csak az a baj, hogy valahogy mindig köze lesz hozzá.

Megállt a régi földszintes ház előtt, ahol élt. A nagy előkertben szép volt a gyepek, és széles virágágyások sorakoztak. A hosszú tél után most minden kopárnak tűnt, de a sötét talajban már látszottak az első zöld hajtások. Egy hét múlva a virágok is elő fognak bújni.

A házra ráfért volna egy festés, és a konyha meg a fürdőszoba is felújításra szorult. De nagyjából minden működött, és sokkal fontosabb dolgok is voltak az életükben, mint a külső megjelenés.

A verandához kötötte a kerékpárját, és a hátsó ajtón ment be a házba.

– Én vagyok! – kiáltotta.
– Heather? – válaszolt az anyja gyenge hangon. – Te vagy az?
– Igen, anya. Ki más lenne?
– Az ember sosem tudhatja. Valaki betörhet a házba, és elvághatja a torkomat. Már megtörtént.
– De nem veled! – vágta rá Heather inkább viccesen, mint gúnyosan, mert tudta, hogy azzal nem sokra menne. És most tényleg minél előbb le kell ülnie tanulni. – Szerintem elég nagy biztonságban vagyunk itt a szigeten.

– Hoztál nekem reggelit? Szörnyű fájdalmaim vannak, de nem vehetem be a gyógyszert, amíg nem ettem.

– Hoztam.

Heather egy tányérra tette a frittátát, és gyorsan megmelegítette a mikróban. Kávét töltött, majd mindent bevitt a rendetlen nappaliba, ahol az anyja a kanapén feküdt.

Amber megpróbált felülni, de aztán lehunyta a szemét, és felnyögött. Heather gyengéden felsegítette, és egy párnát tett a háta mögé. Miután Amber kényelmesen elhelyezkedett, Heather odaadta neki a tányért, és a keze ügyébe tette a kávét.

– Tanulnom kell, anya. Holnap lesz az utolsó vizsgám.

– De azért délelőtt elmegyünk kocsit venni, ugye?

– Igen, elmegyünk.

Heathernek eszébe jutott a beszélgetés, amit már egy ideje halogat, és tudta, hogy ki fog futni az időből. Kelletlenül leült a kanapé előtt lévő fotelba.

– Anya, a biztosítási csekk kilencezer dollár volt. Azt mondtad, hogy egy viszonylag új SUV-t akarsz venni. Amiket eddig megmutattál nekem, mind legalább húszezer dollárba kerültek, vagy még többre. Hitelt fogsz felvenni a különbözetre?

A kövérkés, sötét hajú, barna szemű Amber letette a tányérját.

– Mit akarsz ezzel mondani?

Amber alig töltötte be a harmincnyolcat, de legalább negyvenöt évesnek nézett ki. Fiatakorában csinos volt, de az idő múlásával eltűnt minden szépsége az összes ambíciójával együtt.

– Aztán ott van még az adó meg a regisztrációs költségek, így egy húszezer dolláros kocsit végül huszonnégyezer dollárba kerül. Tehát tizennégyezer dollár hitelről lenne szó? Bele kéne tenned a vételárba a megtakarításod egy részét, hogy ne kelljen olyan komoly kölcsönt felvenned.

Amber szeme könnybe lábadt.

– Megtakarítások? Nincs semmi megtakarításom. Talán ezer dollár. Pocsék állásom van, ahol alig fizetnek valamit. Az itteni kiadások után alig marad valami a fizetésemből. – Amber arcán könnyek gördültek végig. – Nem tudom, mit fogok csinálni. Ez nem igazság! Az a férfi belém jött, és tönkretette a kocsimat, de kevéssel meg fogja úszni. Nekem kell fizetnem az ő gondatlansága miatt. Bárcsak börtönbe csukták volna! Megérdemelné. De a rendőrség éppenhogy csak megbírságolta. Szerintem még ez sem történt volna meg, ha nem erősködöm.

– Anya... – szólalt meg Heather gyengéd hangon, és vissza akarta terelni a beszélgetést az eredeti témára. – A kocsit.

Az anyja ajka megremegett.

– Szerintem nincs számomra semmiféle autó. Busszal kell majd járnom. Csak egy mérföld a buszmegálló a háztól. Ha rendbe jön a hátam, el tudok odáig gyalogolni.

– Tényleg csak ezer dollár megtakarításod van?

Amber a lányára meredt.

– Szerinted hazudok?

Heather sejtette, hogy igen, de nem lehetett biztos benne. Amber maga kezelte interneten a pénzügyeit, ezért nem tudta ellenőrizni az állítását. Ami pedig a kocsivásárlást illeti...

Ne csináld! – parancsolt magára. Meg se próbáld!

– Neked van valami megtakarításod? – kérdezte az anyja sírós hangon. – Esetleg kölcsön tudnál adni nekem?

Tehát itt vagyunk! Ezt akarta Heather elkerülni. Erre a kérdésre számított, amióta hallott a

balesetről. Mert az anyagi terheket egyedül ő viselte. Még csak húszéves, de tizenhat éves kora óta ő finanszírozza a háztartást.

Eszébe jutott, mennyit spórolt és nélkülözött, abban a reményben, hogy egyszer végre lesz annyi pénze, hogy elmenekülhet innen. Kettőnél több tanfolyamot akart elvégezni a helyi közösségi főiskolán, szeretett volna egy jó állást szerezni, és nem három vagy négy helyen dolgozni részmunkaidőben. De mindenekelőtt azt szeretete volna, ha eljön a nap, amikor nem neki kell felelősséget vállalnia az anyjáért.

– Kölcsön? – kérdezte, és nem tudta leplezni a keserűségét.

Amber felkapta a fejét, mintha pofon vágták volna.

– Miért mondod ezt így? Az anyád vagyok. Egész életemben gondoskodtam rólad. Ha nem esem teherbe, főiskolára mehettem volna, és lehetett volna belőlem valaki. Mindig melletted állok, Heather. Szerencsésnek mondhatod magad, hogy az anyád vagyok.

Lehet, hogy ez igaz, lehet, hogy nem, de a vége mindig az lett, hogy az anyja nem fizette vissza neki az adósságát. Akárhányszor „kölcönt” kért tőle.

– Mennyi pénzed van? – szegezte neki a kérdést az anyja.

Heather hazudni akart. Kétségbeesetten igyekezett kitalálni egy kisebb összeget, hogy megtarthassa magának a jövőjére összekuporgatott pénzét, de nem volt rá képes. A hazugság nem volt benne a génjeiben. Megpróbálta már, de a hangja mindig elárulta, és végül bevallotta az igazat.

– Hatezer dollár.

Amber arca felragyogott.

– Az tökéletes! Akkor csak nyolcezeret kell felvennem. A részletek sokkal kedvezőbbek lesznek. – Amber a hálószobák felé intett a kezével. – Menj tanulni, aztán veszünk neked egy kocsit. Annyira izgatott vagyok! Remélem, megvan még az a kék SUV. Nagyon szép, és keveset futott.

Boldogan fészkelődött a helyén, mintha a hátfájása hirtelen megszűnt volna.

Heather bement a szobájába, és igyekezett elfojtani a haragját, amiért az anyja lenullázza az ő megtakarítását, míg a saját pénzéhez hozzá sem nyúl. Bekapcsolta a számítógépet, hogy átnézze a jegyzeteit, amikor megszólalt a telefon. A kijelzőre pillantott, és elmosolyodott.

– Szia, Sophie! Hogy vagy?

– Remekül. Az új raktárban állok. Nem tökéletes, de majd dolgozunk rajta.

Sophie, Amber és Kristine unokatestvérek voltak, és együtt nőttek fel. Amber néhány évvel idősebb volt a másik kettőnél. Heather még most is emlékezett arra, hogy kiskorában Sophie és Kristine sokat vigyázott rá.

– El sem hiszem, hogy kibéreltél egy raktárépületet, amit nem is láttál – adott hangot a csodálkozásának Heather.

– Meg kellett szereznem, amíg lehet. Különben a parton kellett volna keresnem valamit, és azt nem akartam.

– Mikor érkeztél?

– Szombaton késő este.

– És máris a raktárban vagy?

– Első az üzlet. A C. C. Industries visszatér, és újra szárnyalni fog. Először embereket kell szereznem, aztán raktárkészletet, és jöhet a világ meghódítása. Most megyek, és megnézem a házat, amit kibéreltem. Hétfégén fogok beköltözni. Addig a fogadóban szállok meg. Van kedved szerdán velem vacsorázni? Állítólag valami különlegességet készítenek.

– Persze. Szabad vagyok. És szerintem anya sem csinál semmit.

– Akkor találkozunk a fogadóban hatkor, és majd ott folytatjuk a beszélgetést.

– Oké. Viszlát!

– Alig várom.

Heather letette a telefont. Sophie a szigetre költözteti a sikeres vállalkozását. Ez azt jelenti, hogy embereket vesz fel. Meg fogja kérdezni tőle, hogy nem kaphatna-e valami állást a raktárban. Ha visszamondja a tavaszi negyedévet a főiskolán, akkor visszafizetik a tandíját. Remélhetőleg Sophie-nál tud részmunkaidőben dolgozni, és nem kell feladnia a reggeli műszakját a fogadó

éttermében. Szép borraivalót kap ott, és minden fillérre szüksége lesz, hogy újra feltöltse a lenullázott megtakarítási számláját. Ráadásul mindig szeretett Sophie-val lenni. Sophie a világot egy barátságos helynek tartotta, ahol rengeteg lehetőség vár rá. Heather egyszer szeretett volna olyan lenni, mint ő.

Tanulj! – parancsolt magára, és újra a számítógépre irányította a figyelmét. Aztán jön az autóvásárlás, majd később a vacsora Sophie-val. És ha közben lesz öt szabad perce, akkor le fogja hunyni a szemét, és elképzeli, milyen lenne az élete, ha sikerülne elszabadulnia innen.